

Tidning kritisk mot brandsläckning i Karlstad 1910

Värmlands läns tidning skrev kritiskt om släckningen av en brand den 30 november 1910. Referatet och debatten i tidningen (här något förkortad) återgavs i Svensk Brandkårstidning 1911. Efter inledande text med en detaljerad beskrivning av brandkårens arbete fortsatte reportern;

Man tyckte sig emellertid hos densamma sakna den grad av lugn och besinning som utmärker väl övat och disciplinerat brandfolk. Det fanns syn- och hörbarligen flera chefer och ordena kom från olika håll. Med så riklig vattenmängd och sex slangar väntade man sig en planmässig släckning som skulle vara i stånd att kväsa elden på betydligt kortare tid än vad som nu var fallet. Något bestämt omdöme om eldsläckningen vilja vi dock icke uttala, ty vid en eventualitet som denna spela ju mång faktorer in. Vi ha emellertid gett uttryck åt mångas mening.

Brandchef Wendt svarade omedelbart;

Med anledning av redaktionens obefogade angrepp mot brandkårens släckningsarbete anhåller jag att få göra följande genmäle;

Enligt mitt på 30-årig erfarenhet grundade omdöme var släckningen mycket väl utförd. Elden härjade i hela huset och alla ingångar var otillgängliga. Redaktionens påstående att brandkåren saknade lugn och besinning bestrides på det allra bestämdaste. Tvärtom, manskapet skötte sina åligganden med ett berömvärdt lugn. Alla väsentliga order som utdelades utgick från mig. Givet är dock att varje man själv måste kunna ta initiativ då det gäller smärre detaljer av släckningsarbetet. Det är en mycket vanlig företeelse att åskådare fälla omdömen och framställa förslag i fråga om släckningsarbetet, vilka givetvis icke få i ringaste mån inverka på ledarens dispositioner. Då brandmanskapets arbete i sanning är det svåraste och ansvarsfullaste inom ett samhälle, är det av högsta nöden att detsamma rättvist bedöms och icke utsätts för ovederhöftig kritik. Min ålder och erfarenhet samt den plikttröhet och yrkesskicklighet övrigt befäl inom kåren bevisligen besitter, synes mig vara borgen för, att jag inte för i arbete vid eldsvåda vare sig öövat eller odisciplinerat manskap.

Tidningen bemöter;

Med högsta beredvillighet lämna vi plats åt den högt ärade brandchefens genmäle. Vi har, med all reservation, gjort återgivande av mångas mening. Vi skynda emellertid villigt erkänna att det där om bristande disciplin och planmässighet icke voro fullt adekvata uttryck. Det kan inte falla oss in att på något sätt underkänna brandchefens 30-åriga erfarenhet eller dra i tvivelsmål dugligheten hos brandkåren – så mycket mindre som, till alla lycka, denna duglighet sällan sätts på prov.

Utomstående är ingalunda så oförstående att inte deras anmärkningar kunna vara riktiga. Raskhet och rådighet, blick för situationen och förmåga att gripa in på rätta stället och rätt sätt, det är något som man kan förstå utan både uniform och kunskap om de brandtekniska termerna.

Här är icke fråga om att man vill falla någon i ämbetet, men såvida brandkåren är en stadsinstitution till medborgarnas tjänst och visserligen icke någon byråkratinrättning som måste anses tabu och helig, så synes oss att omnämmandet icke bort uppkalla till en så skarp

gensaga även om vi förstå att det medgivet ojusta ordet "icke disciplinerad" måste ha en retsam klang i en gammal militärs öron.

Med full förståelse av de vackra ord som chefen slösar på sitt manskap så må dock sägas att om vi inte låtit komma till synes vad "folk mumlade" så ha vi inte gjort något stort väsen av det. Vi menar att det vore skräp om icke Karlstads brandkår vore så mycket karl för sin hjälm att den tål att höra en anmärkning, som riktig eller oriktig, ingen kan påstå ha varit orättvis, ovederhäftig, obefogad därför att det samma möjligen icke av vår notisör icke var så alldeles riktigt formulerad.

Texten är sammanställd av Värmlands Brandhistoriska Klubb 2015

